

at Københavns Kommunalbestyrelse da vil forhandle med Ministeriet derom, thi at Spørgsmaalet har stor Interesse for Kommunen, ved jeg. Men jeg tror ogsaa, at hvis det sker, vil man gøre et Forsøg paa at faa det hele med fra Langebro ud til Strandvejen og eventuelt ogsaa Strandvejen. Dette bygger jeg derpaa, at Københavns Kommunalbestyrelse i Aaret 1900 nedsatte et Fællesudvalg, som skulde undersøge, hvor man omkring København skulde anlægge Luftbælter eller Parker. Dette Udvalg afgav Betænkning i 1902—03, og det udtales i Betænkningen for Christianshavns og Sundbyernes Vedkommende, at man burde anlægge en Park paa en stor Strækning, som var opfyldt paa venstre Side af Kløvermarksvej — naar man kom fra Langebro; men, siger Udvalget, dog ikke, før man er i Stand til at drage nogle af de gamle historiske Volde med ind i Parkanlægget. De Volde, Udvalget sigter til, er jo netop dem, som ikke bliver fri ifølge Loven. Jeg ser meget vel, at det ikke bliver saa let at faa disse Volde med. Der er ikke mange, der aner, hvilke store, smukke Arealer der ligger derude, og det er ikke saa underligt, for ingen faar Lov at sætte sin Fod dér med Undtagelse af de enkelte, som arbejder paa Stedet, og saa Militæret. Men jeg haaber, at den nuværende højtærede Forsvarsminister, hvis det bliver ham, der faar med Sagen at gøre, ikke vil sætte sig imod et saadant Ønske, hvis det skulde fremkomme fra Magistraten, og jeg tror, at Ministeren i saa Fald vil være saa heldig at have de militære sagkyndige paa sin Side. Jeg tror i alt Fald, at de vil være med til at fjerne Magasinerne ude paa Strandbredden. Skal der virkelig være nogen Mening i vort Militærvæsen, er det ganske unaturligt at have disse store Magasiner liggende ude paa aaben Strand. Hvad vil det nemlig have til Følge? Skulde det ske, hvad jeg ikke haaber, at der blev Krig, var dog noget af det første, Fjenden vilde gøre, at faa dem fjernet. Det forekommer mig, at Krudtet burde gemmes nede i Jorden i smaa Rum og ikke lægges ude paa aaben Strand i meget store Magasiner. Det er vist noget, der hører Fortiden til, ikke Nutiden.

Jeg vil gerne til Slut gøre endnu et Par Bemærkninger til den højtærede Forsvarsminister. Vi erindrer, hvilken Glæde der for tre Aar siden blev her i Danmark over, at det var lykkedes Burmeister & Wain at fremstille Dieselmotorer, som kunde bruges i Skibe. Vi ved, at Dan-

mark derved blev verdensberømt. Vi husker alle, da „Selandia“, det første Motorskib, gik over til Østasien, hvorledes det da, hvor det kom frem, blev besat af Landenes første Teknikere. Vi Danske var begejstrede og stolte over, at det var lykkedes vor Industri at gøre en saadan Opfindelse. Ja, vi husker, da Selskabets Skib „Fionia“ — det var veldet andet, der blev bygget — sejlede til Tyskland, hvilken Begejstring der var for det dernede, saa stor Begejstring, at Tyskerne købte det med det samme. Alle vi Danske var stolte derover, og det var der god Grund til. Vi haabede nu, at Burmeister & Wain ikke alene skulde kunne tage hele det store Værft fuldstændig i Brug, men at man yderligere vilde udvide Værftet. Vi vidste jo, at der var indløbet mange og store Bestillinger paa nye Skibe, og vi var glade derfor, fordi der derigennem vilde skaffes Arbejde til mange flere Hænder og derved Mad til flere Munde, og den store Arbejdsløshed vilde indskrænkes meget. Selskabet ønskede ikke alene at udvide Værftet, men ogsaa at bygge en lille By til Arbejderne, saa at man kunde samle en fast Stab til at arbejde ude paa Virksomheden. Men det gik ikke saa let og saa hurtigt, som man vel havde tænkt sig, thi saa snart man skulde til at udvide, stødte man paa Modstand saavel i Marine- som i Krigsministeriet. Jeg ved af egen Erfaring, at det er en lang og besværlig Vej at forhandle med Krigsministeriet. Jeg husker, fra den Tid jeg havde Sæde i Kommunalbestyrelsen, at vi ønskede at lægge en Boulevard ind over Fælledens Forbindelse med den nye Langebro. Vi førte i et Par Aar lange Forhandlinger med Krigsministeriet, inden vi naaede til et Resultat; dette Ministerium er vistnok et af de mest besværlige at forhandle med. — Krigsministeren nedsatte imidlertid en Kommission, som skulde se at finde en farbar Vej for Burmeister & Wain. Jeg ved, at den Kommission ikke har haft den letteste og behageligste Opgave, og hvorvidt det er lykkedes den fuldt ud at løse den, skal jeg ikke kunne sige. Det hedder sig ganske vist, at der er truffet en Overenskomst mellem Krigsministeriet og Burmeister & Wain, men saa vidt mig bekendt er det ikke kommet offentligt frem. Det forekommer mig dog, at Sagen er af saa stor Betydning for vort Land, at i alt Fald vi Rigsdagsmænd har Krav paa at faa at vide, om der virkelig er truffet en Overenskomst. Saa vidt jeg ved, er Burmeister & Wain endnu ikke begyndt